

Сила усѣщамъ — що не жалаяхъ :

Но за вси жалби приготви яма !

Една салтъ клѣтва, една останж ;

Въ прѣгждки твои мили да надихъ,

Ту сърдце младо, тжзъ душа страдна

Да се оплачѣхъ тебе горкана . . .

Баща и сестри и братя мили,

Азъ да прѣгжрихъ искамъ бежа злоба,

Пакъ тогазъ нека измръзнѣхъ жили

Пакъ тогазъ нека изгниа въ гроба !

Л. Каравеловъ.

Черна Гора.

I.

Земя Черногорска

Уважавамъ те ;

Земя, бѣдна, горска.

Земя турскоборска

Поздравлявамъ те !

Поздравлявамъ твойтѣ

Голи висоти,

Горитѣ, усойтѣ

И въ тѣхъ геройтѣ,

Що ги хранишъ ти.

Бѣдна си, безродна,

Скрѣтна си на гледъ,

Дива непроходна,

Ала си свободна

Земя въ този свѣтъ,

Въ тебе не блѣхътъ

Безбройни стада,

Рози не вирѣхътъ.

Гроздови не зрѣхътъ

Но твойтѣ бърда.

Златната коприна

Въ тебъ не става тя,

Кат' мойта родина

Ти не си градина

Пълна съ цвѣтя.

Нищо не те кити !

Тукъ-тамъ сал'цѣвѣхътъ

Лаври по скалитѣ

Колкото момитѣ

Вѣнци да силѣхътъ !